

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sži/40/2014
Identifikačné číslo spisu: 8013201126
Dátum vydania rozhodnutia: 17.12.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:8013201126.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Ľubice Filovej v právnej veci žalobcu: BENC, s.r.o., so sídlom v Prešove, Jesenná č. 8, IČO: 36 506 451, zastúpeného JUDr. Michalom Fecil'ákom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná č. 8, proti žalovanému: Primátor Mesta Prešov, so sídlom v Prešove, Hlavná č. 73, zastúpeného JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova č. 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2013 č. V.15916/2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 3. apríla 2014 č. k. 4S 48/2013-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3. apríla 2014 č. k. 4S 48/2013-48 p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 3. apríla 2014 č. k. 4S 48/2013-48 zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2013 č. V.15916/2013, ktorým žalovaný konajúc podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“) a podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) rozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu Mesta Prešov, Mestského úradu v Prešove z 24. septembra 2013 sp. zn. V. 14388/2013 o odmietnutí poskytnúť informácie žalobcovi na základe žiadosti o sprístupnenie informácií tak, že potvrdil prvostupňové rozhodnutie a odvolanie žalobcu zamietol.

Krajský súd mal zo žiadosti žalobcu zo 16. septembra 2013 preukázané, že jeho konateľovi Petrovi Jarkovskému ako Petrovi Jarkovskému - CORYN na základe jeho žiadosti z 13. mája 2013 o sprístupnenie informácií boli doručené zmluvy o právnej pomoci, dohody o poskytovaní právnych služieb, resp. mandátne zmluvy listom z 5. júna 2013 číslo 93739/2013/V. Žiadosťou zo 16. septembra

2013 sa žalobca domáhal predloženia vyúčtovaní hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram, predložených Petrovi Jarkovskému listom z 5. júna 2013 číslo 93739/2013/V., ktoré mali advokáti predložiť pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami v zmysle predložených zmlúv a dohôd o právnej pomoci, a to za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013.

Krajský súd dôvodil, že zákon o slobode informácií pojem „informácia“ nedefinuje. Podľa obsahu slova je informáciou správa, údaj alebo poučenie, ktoré fyzická osoba alebo právnická osoba odovzdáva inej fyzickej alebo právnickej osobe a dovtedy jej nebola známa. Informácia je základom vzájomného vymieňania údajov, ktoré má za cieľ získanie nového poznania. Podľa názoru krajského súdu zo znenia zákona o slobode informácií však nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť spracovanie údajov podľa požiadaviek, resp. pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada. Takisto nevyplýva zo zákona o slobode informácií možnosť (tretích osôb) získania napríklad rôznych dokumentov o právnych úkonoch, ktoré sú súhrnom množstva údajov, či dohôd a postupom rozličného charakteru požívajúcich rôznoprávnu ochranu. V danej veci predmetom žiadosti o poskytnutie informácií bolo predloženie vyúčtovaných hodinových odmien časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram predložených Petrovi Jarkovskému listom Mesta Prešov z 5. júna 2013 číslo 93739/2013/V. za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013. Krajský súd mal preukázané, že Petrovi Jarkovskému boli predložené faktúry na základe jeho žiadosti z 13. mája 2013. Poukázal, že zo zákona o slobode informácií nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovať údaje do inej formy ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom Zákona o informáciách. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú (rozsudok Najvyššieho súdu SR č. 8Sž/2/2010). Krajský súd citoval aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. októbra 2003 sp. zn. II. ÚS 184/03, z ktorého vyplýva, že obsahom základného práva na prijímanie informácií podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je právo dostávať informácie podľa predstáv a očakávaní žalobcu. Podľa názoru krajského súdu požiadavka žalobcu je požiadavkou, podľa ktorej by povinná osoba musela poskytnúť žalobcovi kompletne podklady, ktoré má k dispozícii, čo by vzhľadom na obdobie určené žiadateľom a rozsah požadovanej dokumentácie neprimerane zaťažilo príslušný organizačný útvar Mestského úradu v Prešove a na takúto požiadavku sa zákon o slobode informácií vzťahovať nemôže. Správne preto postupovali správne orgány, ak žiadosti žalobcu nevyhoveli.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP a žalobcovi, ktorý v konaní nemal úspech ich náhradu nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žiadal tiež priznať náhradu trov konania.

Namietal, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru ním žiadané informácie si nevyžadovali osobitné spracovanie, prispôsobenie dokumentov alebo výpisy z dokumentov, resp. kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť. Pri sprístupnení len faktúr (bez požadovaných informácií - vyúčtovanie hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín) sa nemožno v potrebnom rozsahu oboznámiť s postupom žalovaného pri nakladaní s majetkom mesta. Citoval z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011 sp. zn. 8 Sž/4/2010, ako aj z nálezu Ústavného súdu SR z 28. júna 2007 sp. zn. I. ÚS 236/2006. Namietal, že na sprístupnenie

informácií, ktoré žalobca žiadal je potrebná iba jednoduchá operácia, a to vyhotovenie kópie žiadanej listiny (tak ako tomu bolo v prípade sprístupnenia faktúr - vyhotovenie kópií), ktorá je prílohou sprístupnených faktúr. Podľa jeho názoru vyhotovenie kópií listín nemôže neprimerane zaťažovať príslušný organizačný útvar, ako to uviedol prvostupňový súd. Napadnutý rozsudok krajského súdu preto považuje za nezákonný, keďže žalovaný ako orgán verejnej moci, ktorý hospodári s verejnými financiami, resp. majetkom obcí, má plnú informačnú povinnosť a má sprístupniť čo najširší okruh informácií, a tieto informácie mal žalovaný k dispozícii (sú súčasťou sprístupnených faktúr). Žalobca bol toho názoru, že na rozhodnutie žalovaného o nesprístupnení informácií nebol žiadny zákonný dôvod a ak krajský súd potvrdil správnosť takeého nezákonného rozhodnutia, pokračoval v nezákonom zásahu do ústavných práv žalobcu. Ak by skompletizovanie požadovaných informácií bolo považované za spracovanie, prispôsobovanie dokumentov a výpisy z dokumentov, išlo by o absurdný a protiústavný výklad právnych predpisov. Záverom žalobca skonštatoval, že krajský súd si svojvoľne - ústavne nekonformne vyložil jednotlivé definície zákona o slobode informácií a v rozpore s právnymi princípmi demokratického štátu.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil a uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy právneho zastúpenia. Stotožnil sa so záverom prvostupňového súdu, podľa ktorého zo zákona o slobode informácií nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomoci, alebo realizovať šetrenia či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽi/2/2010 a na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 1. októbra 2003 sp. zn. II. ÚS 184/03, ktorými podporoval svoj právny názor. V ďalšej časti vyjadrenia poukázal na samotné odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia z 5. novembra 2013 č. V. 15916/2013, z ktorého citoval časť jeho obsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 <. OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1, 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 OSP).

Odvolací súd v rozsahu žalobných, ako aj odvolacích dôvodov žalobcu preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Mesta Prešov, Mestského úradu v Prešove a konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby najvyšší súd v preskúmanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil na

doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

V rámci správneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, a či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z citovanej ústavnej úpravy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu.

Podľa § 2 OSP v občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, uskutočňujú výkon rozhodnutí, ktoré neboli splnené dobrovoľne, a dbajú pri tom na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Zákon o slobode informácií upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám (§ 1 zákona o slobode informácií).

Osobami povinnými podľa zákona o slobode informácií sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti (§ 2 ods. 1 zákona o slobode informácií).

Každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii (§ 3 ods. 1 zákona o slobode informácií).

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Mesta Prešov, Mestského úradu v Prešove z 24. septembra 2013 sp. zn. V 14388/2013 o nevyhovení žiadosti o sprístupnenie informácií žalobcu doručenej Mestu Prešov, Mestskému úradu v Prešove 16. septembra 2013, ktorou žalobca ako žiadateľ požadoval sprístupniť nasledovné informácie: vyúčtovanie hodinových

odmien, časové špecifikácie, resp. výkazy odpracovaných hodín k faktúram predloženým Mestom Prešov listom z 5. júna č. 93739/2013/V Petrovi Jarkovskému - Coryn, Jesenná 8, 080 05 Prešov na základe jeho žiadosti o sprístupnenie informácií z 13. mája 2013, ktoré mali advokáti Mestu Prešov predložiť pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami v zmysle predložených zmlúv a dohôd o právnej pomoci za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013.

V danom prípade nebolo sporným, že žalovaný je osobou povinnou v zmysle § 2 zákona o slobode informácií a tiež nebolo sporným, že obec je subjektom s plnou informačnou povinnosťou. Rozhodnutia správnych orgánov a krajského súdu preto ani nemohli byť v rozpore s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. júna 2007 sp. zn. I. ÚS 236/2006, pretože v nich nebola spochybňovaná informačná povinnosť obce. Pokiaľ žalobca podporoval svoju argumentáciu rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. novembra 2011 sp. zn. 8 Sži/4/2010, tak treba poznamenať, že žalobca citoval časť jeho odôvodnenia a vzhľadom na kontext celého uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, skutkový stav na základe ktorého bolo rozhodnuté sa odlišuje od predmetnej veci. Išlo totiž o konkrétnu verejnú obchodnú súťaž vyhlásenú pri nakladaní s majetkom mesta a poskytnutie informácii ohľadom tejto súťaže (sprístupnenie nielen samotnej zmluvy o prenájme nebytových priestorov, ale aj sprístupnenie kópii ponúk všetkých účastníkov konania, vrátane dokumentov, ktoré mali byť súčasťou ponuky), pričom žiadateľovi nebola sprístupnená ani ponuka a súvisiace podklady, ktoré boli ohodnotené ako najvhodnejšie.

V danom prípade zo žiadosti o informácie je zrejmé, že konateľovi žalobcu Petrovi Jarkovskému boli doručené zmluvy o právnej pomoci, dohody o poskytovaní právnych služieb, resp. mandátne zmluvy a faktúry na základe jeho žiadosti o sprístupnenie informácií z 13. mája 2013, ku ktorým žiadosťou zo 16. septembra 2013 žiadal v mene žalobcu predložiť vyúčtovanie hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín, ktoré mali advokáti predložiť pri vyúčtovaní odmien spolu s faktúrami, v zmysle predložených zmlúv a dohôd o právnej pomoci za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013.

Najvyšší súd na základe zhodnotenia obsahu administratívneho spisu (ktorého súčasťou je aj predmetná žiadosť žalobcu) dospel k záveru, že žalobca, za ktorého konal jeho konateľ Peter Jarkovský bol riadne informovaný o činnosti a hospodárení Mesta Prešov ohľadom zmlúv o poskytovaní právnych služieb a ich fakturácie.

Najvyšší súd preto považuje konštatovanie krajského súdu za správne, že oprávnené osoby môžu požadovať len informácie o takých im neznámych skutočnostiach, ktoré má povinná osoba k dispozícii a ktoré je povinná na žiadosť poskytnúť. Rozširujúci výklad, podľa ktorého by povinná osoba musela spracovať údaje do inej formy ako je tá, v ktorej sa nachádzajú, alebo poskytovať oprávnenej osobe kompletne podklady, ktoré má k dispozícii by žiadosť o poskytnutie informácie v skutočnosti zmenil na pokyn nadriadeného, čo nebolo a nie je účelom zákona o slobode informácií. Žiadosť o poskytnutie informácie má za cieľ sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných bez toho, aby sa žiadosť stala pokynom na výkon určitých činností alebo postupu povinnej osoby. Marila by sa tým výkonná aj riadiaca funkcia nadriadených, kontrolných alebo dozor vykonávajúcich orgánov a do výkonu verejnej správy by zasahovali subjekty, ktoré za jej činnosť nezodpovedajú a ani ju nevykonávajú.

K námietke žalobcu, že na sprístupnenie informácií, ktoré žiadal, je potrebná iba jednoduchá operácia, a to vyhotovenie kópie žiadanej listiny a že tento úkon nemôže neprimerane zaťažiť príslušný organizačný útvar, treba uviesť, že z rozhodnutia žalovaného vyplýva a žalobca uvedenú skutočnosť ani nespochybnil, že konateľ žalobcu je konateľom vo viacerých obchodných spoločnostiach (CORS, spol. s r.o., PONECO, s.r.o., BENC, s.r.o., CORYN, s.r.o.), pričom Mestu Prešov ako povinnej osobe v dňoch 16. septembra 2013 a 17. septembra 2013 doručil štyri identické žiadosti o sprístupnenie informácií, ktorými požadoval sprístupniť rovnaké informácie ako je tomu v tomto prípade. Žalobca žiadal predložiť vyúčtovanie hodinových odmien, časových špecifikácií, resp. výkazov odpracovaných hodín k faktúram za obdobie od 1. januára 2004 do 30. apríla 2013.

Vzhľadom na spôsob podania žiadosti (keď bola podaná naraz, resp. dva dni po sebe, s ďalšími žiadosťami rovnakého obsahu) a rozsah požadovanej informácie (vyúčtovanie faktúr za viac ako 9-ročné obdobie) už nejde o jednoduchý úkon - vyhotovenie kópii, ale o vyhľadávanie a zhromažďovanie veľkého rozsahu informácií, čo už je ale potrebné považovať za spracovanie informácií. Zo zákona o slobode informácií nemožno vyvodzovať, že informáciou by malo byť jej spracovanie podľa požiadaviek a pokynov toho, kto o poskytnutie informácie žiada alebo získanie rôznych dokumentov, ktoré sú súhrnom množstva údajov.

Najvyšší súd považuje za dôvodné poznamenať, že zákon o slobode informácií má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly. Najvyšší súd v žiadnom prípade nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované účelne (nie účelovo) a efektívne, a to nielen vo vzťahu k povinným osobám, ale i vo vzťahu k súdu. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov skôr o zneužívanie práva, kedy je toto právo zámkou pre formalistické a bezúčelné spory. Najvyšší súd zistil, že na tunajšom súde sa pod sp. zn. 6Sž/46/2014 a sp. zn. 4Sžo/55/2015 vo veci obchodných spoločností (CORS, spol. s r.o., a Coryn, s.r.o.), v ktorých je tiež, ako už bolo spomenuté, konateľom Peter Jarkovský, vedú spory ohľadom poskytnutia tých istých informácií. Aj tieto skutočnosti svedčia skôr o šikanóznom výkone práva, ktorý ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, nemôže požívať právnu ochranu. Súdny aj v správnom súdnictve dbajú na to, aby nedochádzalo k porušovaniu práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb a aby sa práva nezneužívali na úkor týchto osôb (§ 2 OSP).

Z vyššie uvedených dôvodov mal najvyšší súd za to, že krajský súd nepochybil, ak žalobu v súlade s ustanovením § 250j ods. 1 OSP zamietol a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3. apríla 2014 č. k. 4S/48/2013-48 ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 246c ods. 1 prvej vety OSP, v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v konaní nebol úspešný, a úspešný žalovaný v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP nemá zo zákona nárok na náhradu trov konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.